nou ja õppetust ni kauniste olli wasto wõtnud.

Agga temma es olle sega mitte rahhul, et ta hästi moistis luggeda, waid ta pü=dis ka õiget kasso sada sest, mis armas Jummal ommast surest hallastussest tem=male olli annud. (Nenda ta issi wõttis räkida;) sest kui ta middagi Katekismus=se ehk Pübli ramatust lugges, siis hakkas ta sedda mõda, mis ta olli luggenud, ja sedda nou mõda, mis temmale temma õppetajast olli antud, ikka õhkama ja pal=luma sedda wisi: kui ta essimessest käs=sust lugges: meie peame Jummalat ülle keik asjade kartma, armastama ja tem=ma peäle lootma; siis ütles temma: Oh sinna iggewenne armas Jummal, sa nääd, et mul ep olle õiget Jummala kartust mo süddames, egga mingisuggust armas=tust sinno wasto, ei lotust so peäle egga usko sinno sisse, oh hallasta mo peäle, hallasta mo peäle, et minna joua ennesele abbi sata, agga sinna tead, et mul keik waia on, sepärrast anna mulle omma tõt kartust, armastust ja lotust, Jesusse Kris=tusse pärrast, kes seks on tulnud seie ma=ilma sisse, mind waest pattust Jummala=kart=

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 5